

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 783

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 4 noiembrie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.103 din 8 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	2–4
Decizia nr. 1.105 din 8 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 46 din titlul I al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	4–6
Decizia nr. 1.108 din 8 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995	6–8
Decizia nr. 1.119 din 8 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului	8–10
Decizia nr. 1.148 din 13 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în privința sintagmei „în vigoare”, și ale art. II din Legea nr. 48/2004 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acestora și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, raportate la prevederile art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002	10–12
Decizia nr. 1.153 din 13 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1–4 din Legea nr. 374/2006 privind suspendarea serviciului public cu specific silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost emise documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991	13–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.103**

din 8 septembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 3.623/105/2010 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II și care formează obiectul Dosarului nr. 3.772D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Apreciază că nu se impune reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, exemplificând cu Decizia nr. 700 din 17 iunie 2008, Decizia nr. 783 din 1 iulie 2008 și Decizia nr. 742 din 1 iunie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.623/105/2010, **Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea unui cereri de suspendare a executării unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat, conferind instanțelor judecătorești posibilitatea de a suspenda un act administrativ care se bucură de prezumția de legalitate, permite acestora să interfereze cu atribuțiile ce revin puterii executive. În opinia sa, este încălcat și dreptul la un proces echitabil, întrucât textul favorizează reclamantul, de a cărui voință depinde în mod esențial durata suspendării executării actului administrativ. Arată că este răsturnată sarcina probei, întrucât beneficiarul actului administrativ atacat este nevoit să demonstreze legalitatea lui. Totodată, precizează că art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 prejudiciază grav drepturile părâtului

atunci când acesta este constructor de bună-credință în baza autorizației de înființare a unei capacități energetice, aducând atingere dreptului de proprietate privată și dreptului de a desfășura o activitate economică, în măsura în care recunoaște posibilitatea terților de a obține suspendarea efectelor unui act administrativ individual înainte de analizarea legalității acestuia.

Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, precizând că suspendarea prin hotărâre judecătorească a executării actelor administrative reprezintă o excepție de la regula executării din oficiu a acestora, aflată însă în concordanță cu prevederile constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificat prin art. I pct. 21 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 15: „(1) *Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula o dată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, până la soluționarea acțiunii în fond.*

(2) *Dispozițiile art. 14 alin. (2)—(7) se aplică în mod corespunzător.*

(3) *Hotărârea dată cererii de suspendare este executorie de drept, iar introducerea recursului, potrivit art. 14 alin. (4), nu suspendă executarea.*

(4) *În ipoteza admiterii acțiunii de fond, măsura suspendării, dispusă în condițiile art. 14, se prelungește de drept până la*

soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei, chiar dacă reclamantul nu a solicitat suspendarea executării actului administrativ în temeiul alin. (1).”

În opinia autorului excepției, textul de lege menționat contravine prevederilor din Legea fundamentală cuprinse la art. 1 alin. (4) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 21 alin. (3) care instituie dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 44 alin. (1) și (2) privind garantarea dreptului de proprietate privată și art. 45 referitor la libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul de lege criticat oferă persoanei care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral posibilitatea ca, odată cu acțiunea principală prin care solicită anularea acestuia, să ceară instanței să dispună și suspendarea executării sale. Suspendarea executării nu intervine însă automat, ci necesitatea acesteia este apreciată de instanță, în urma analizării îndeplinirii condițiilor menționate la art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004. În acest scop, instanța va verifica mai întâi dacă a fost parcursă procedura prealabilă în fața autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare potrivit art. 7 din aceeași lege — aceasta reprezentând o condiție de formă —, iar apoi va aprecia dacă sunt întrunite și cele două cerințe de fond referitoare la existența cazului bine justificat și la necesitatea prevenirii unei pagube iminente. Întrucât acești termeni sunt definiți și caracterizați chiar prin lege, instanța dispune de repere clare pentru aprecierea necesității suspendării executării actului administrativ. Astfel, potrivit art. 2 alin. (1) lit. ș) și t) din Legea nr. 554/2004, prin *pagubă iminentă* se înțelege prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public, iar *cazurile bine justificate* sunt acele împrejurări legate de starea de fapt și de drept care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ. Măsura se justifică prin nevoia asigurării unui just echilibru între interesul particular și cel general și, având în vedere aceste prevederi legale, instanța va putea să dispună suspendarea executării actului administrativ, fără ca prin aceasta să impiețeze asupra exigențelor impuse de respectarea principiului separației și echilibrului puterilor în stat. Prin Decizia nr. 700 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 29 iulie 2008, Curtea a reamintit că acesta „presupune existența unui control reciproc între puterile statului sub aspectul exercitării în conformitate cu legea a atribuțiilor lor specifice, acesta fiind un mecanism specific statului de drept și democratic pentru evitarea abuzurilor din partea uneia sau alteia dintre puterile statului”.

Suspendarea executării unui act administrativ are caracter esențialmente temporar, durând, în condițiile art. 15 din Legea nr. 554/2004, până la soluționarea acțiunii principale, finalizată, după caz, prin admiterea acesteia și anularea actului — ceea ce va conduce la nepunerea acestuia în executare — sau prin respingerea acțiunii și confirmarea legalității actului administrativ, care va reîncepe, de la acel moment, să producă efectele în vederea căruia a fost emis. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că nu este întemeiată nici critica referitoare la pretinsa încălcare a dreptului la un proces echitabil prin favorizarea reclamantului, de a cărui voință ar depinde durata suspendării executării actului administrativ.

Totodată, Curtea observă că susținerea referitoare la răsturnarea sarcinii probei ca urmare a faptului că beneficiarul actului administrativ atacat ar fi nevoit să demonstreze legalitatea lui nu este relevantă în cadrul soluționării prezentei excepții de neconstituționalitate, întrucât textul de lege criticat nu vizează procedura de contestare a legalității actului

administrativ, ci reglementează cu privire la măsura suspendării executării acestuia.

În ce privește invocarea dispozițiilor art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea constată că măsura amintită nu este de natură să afecteze dreptul de proprietate al beneficiarului actului administrativ. În jurisprudența sa, reprezentată, de exemplu, prin Decizia nr. 167 din 1 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 438 din 17 mai 2004, Curtea a reținut că legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. De aceea, lipsa temporară a folosinței, ca atribut al său, nu constituie o încălcare a acestui drept.

Având în vedere caracterul temporar al suspendării executării actului administrativ unilateral, Curtea constată că nu poate reține nici critica prin raportare la dispozițiile art. 45 din Legea fundamentală. Potrivit acestui text constituțional, exercitarea activităților comerciale și libera inițiativă sunt garantate doar dacă sunt exercitate în condiții de legalitate. De aceea, pentru a evita consecințele negative ale executării unui act administrativ nelegal, se justifică suspendarea efectelor acestuia până la clarificarea problemei legalității actului administrativ ce stă la baza desfășurării activității economice, astfel că restrângerea temporară a libertății economice nu constituie o încălcare a dispozițiilor art. 45 din Constituție, privită prin prisma condițiilor enumerate la art. 53 din Legea fundamentală. Astfel, măsura suspendării executării actului administrativ — ca factor generator al restrângerii amintite — este prevăzută prin lege și se impune, în cazul de față, în vederea apărării drepturilor cetățenilor, respectiv ale persoanei care a introdus chiar în acest scop acțiunea în contencios administrativ, fundamentată pe dispozițiile art. 52 din Constituție. Totodată, Curtea apreciază că o astfel de restrângere a libertății economice este necesară într-o societate democratică, aceasta caracterizându-se, printre altele, prin respectul drepturilor și libertăților celorlalți, precum și prin exercitarea acestora cu bună-credință. Ținând cont de caracterul său temporar — fiind dispusă până la soluționarea cauzei pe fond — și având în vedere faptul că o trăsătură esențială a proceselor în contencios administrativ o reprezintă celeritatea cu care acestea trebuie judecate, Curtea reține că durata suspendării efectelor actului administrativ este, teoretic, cel puțin, suficient de scurtă pentru a fi considerată proporțională cu situația care a determinat restrângerea libertății economice. În cauza de față nu se pune problema aplicării discriminatorii a măsurii care conduce la restrângerea menționată, nefiind susceptibilă de a se aplica unei anumite categorii de subiecte de drept, ci fiind incidentă în cazuri individuale, analizate în concret de instanța care examinează cererea de suspendare, potrivit prevederilor legale. În fine, Curtea constată că suspendarea executării actului administrativ unilateral nu aduce atingere însăși existenței libertății economice, efectul acesteia constând doar în suspendarea temporară a posibilității de a desfășura activitatea economică bazată pe actul administrativ contestat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 3.623/105/2010 al Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.105

din 8 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 46 din titlul I al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 830 din 8 iulie 2008.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă. În acest sens, arată că autorul excepției tinde la modificarea reglementării supuse controlului de constituționalitate, aspectele invocate privind totodată și modalitatea de interpretare și aplicare a legii, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale și constituie atributul exclusiv al instanței de drept comun.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 46 din titlul I al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Elisabeta-Rozalia Lukacs în Dosarul nr. 9.700/62/2009 al Tribunalului Brașov — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.887D/2010.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocatul Daniela-Louise Mohanu, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului prezent, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate așa cum a fost formulată. Astfel, apreciază că reglementarea criticată contravine art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, sens în care invocă

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.700/62/2009, **Tribunalul Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 46 din titlul I al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente**, excepție ridicată de Elisabeta-Rozalia Lukacs într-o cauză având ca obiect o contestație formulată în temeiul Legii nr. 10/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că excluderea societăților comerciale integral privatizate din categoria unităților deținătoare, enumerate în art. 21 din Legea nr. 10/2001, conduce la modificarea regimului juridic al măsurilor reparatorii, fără instituirea unui nou termen de depunere a notificărilor care să fi făcut posibilă aplicarea legii civile noi situațiilor juridice create după intrarea ei în vigoare.

Prin urmare, Legea nr. 247/2005 modifică în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de restituire în termenul legal, cu încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2).

Totodată, apreciază că, prin modificarea art. 21 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, se instituie un regim discriminatoriu între persoanele îndreptățite ale căror notificări au fost rezolvate în termenul de 60 de zile prevăzut de lege de la depunerea lor, beneficiind astfel de restituirea în natură a imobilelor, și persoanele îndreptățite ale căror cereri nu au fost soluționate cu rea-credință de către societățile deținătoare în termenul legal și care sunt astfel dezavantajate prin noul text, care prevede excluderea societăților comerciale integral privatizate din categoria unităților deținătoare obligate la restituirea în natură a imobilelor, beneficiind astfel doar de măsuri reparatorii prin echivalent. În final, consideră că, fără nicio justificare legală, textul de lege criticat aplică un tratament discriminatoriu persoanelor juridice de drept public și persoanelor juridice de drept privat, acestea din urmă fiind, în mod evident, avantajate.

Tribunalul Brașov — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată, având în vedere prevederile art. 21 din Legea nr. 10/2001 raportat la art. 21.1 lit. e) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 250/2007. Astfel, arată că excluderea de la soluționarea notificărilor în modalitatea restituirii în natură vizează doar societățile comerciale privatizate integral sau cele constituite din inițiativă privată, care au dobândit astfel de bunuri după privatizare sau, după caz, după înființarea lor, și nu toate societățile integral privatizate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. I pct. 46 din titlul I al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. Aceste prevederi modifică art. 20 alin. (1) din cap. III al Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, devenit art. 21 alin. (1) ca urmare a

republicării acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005.

Textul de lege are următorul conținut:

„Imobilele — terenuri și construcții — preluate în mod abuziv, indiferent de destinație, care sunt deținute la data intrării în vigoare a prezentei legi de o regie autonomă, o societate sau companie națională, o societate comercială la care statul sau o autoritate a administrației publice centrale sau locale este acționar ori asociat majoritar, de o organizație cooperatistă sau de orice altă persoană juridică de drept public, vor fi restituite persoanei îndreptățite, în natură, prin decizie sau, după caz, prin dispoziție motivată a organelor de conducere ale unității deținătoare.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii și art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia susține, în esență, că Legea nr. 247/2005 modifică în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de restituire în termenul legal, cu încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2), și că, prin modificarea art. 21 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, se instituie un regim discriminatoriu între persoanele îndreptățite ale căror notificări au fost rezolvate în termenul de 60 de zile prevăzut de lege de la depunerea lor, beneficiind astfel de restituirea în natură a imobilelor, și persoanele îndreptățite ale căror cereri nu au fost soluționate cu rea-credință de către societățile deținătoare în termenul legal.

Față de critica de neconstituționalitate formulată, Curtea constată că scopul Legii nr. 10/2001 a fost acela de a institui măsuri reparatorii în interesul proprietarilor ale căror imobile au fost preluate în mod abuziv, nu numai prin restituirea în natură a acestora, atunci când este posibil, ci și prin stabilirea de măsuri reparatorii prin echivalent, în deplină concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

În ceea ce privește susținerile autorului excepției potrivit cărora, datorită modificărilor aduse prin Legea nr. 247/2005, textul de lege criticat este retroactiv, Curtea constată că aceste susțineri nu sunt întemeiate. Astfel, prin Decizia nr. 529 din 13 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 2 iulie 2008, Curtea a statuat că o eventuală diferență de tratament juridic rezultată în urma modificării legii nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci una de succesiune în timp a legii, ce se aplică numai pentru viitor. Astfel, ori de câte ori o lege nouă modifică dispozițiile legale anterioare cu privire la anumite raporturi sociale, toate efectele produse înainte de intrarea ei în vigoare nu mai pot fi modificate ca urmare a adoptării noii reglementări.

Legea nouă este aplicabilă de îndată tuturor situațiilor ce se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de raporturile juridice nou-create. De altfel, a considera întemeiată o atare critică ar însemna să negăm posibilitatea oricărei modificări a legislației în vigoare.

De asemenea, prin aceeași decizie, Curtea a reținut că reglementarea criticată nu instituie un tratament juridic diferit pentru anumite categorii de cetățeni aflate în situații identice, ci are în vedere situația concretă a bunurilor preluate. Din acest text de lege rezultă doar că legiuitorul a considerat, fără a încălca vreo dispoziție constituțională, că în prezent se poate reglementa restituirea către foștii proprietari a imobilelor preluate abuziv care sunt deținute la data intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001 de o regie autonomă, o societate sau companie națională, o societate comercială la care statul sau o autoritate a administrației publice centrale sau locale este acționar ori asociat majoritar, de o organizație cooperatistă sau de orice altă persoană juridică de drept public.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 46 din titlul I al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Elisabeta-Rozalia Lukacs în Dosarul nr. 9.700/62/2009 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.108

din 8 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, excepție ridicată de Ana Stan în Dosarul

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale în materie, aceste considerente își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

În sfârșit, în subsidiar, Curtea observă că, prin critica sa, autorul excepției tinde la modificarea reglementării legale supuse controlului de constituționalitate, invocând totodată aspecte ce vizează și modalitatea de interpretare și aplicare a legii. Or, prerogativa interpretării înțelesului unei norme legale în scopul aplicării acesteia la situația de fapt dedusă judecării aparține exclusiv instanței de judecată. Modalitatea în care se interpretează și se aplică în cazuri concrete aceste prevederi legale nu intră în sfera de atribuții a Curții Constituționale.

nr. 1.234/46/2009 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 4.018D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Uniunea Națională a Notarilor Publici, doamna Valentina Carmen Dachin, consilier juridic având delegație depusă la dosarul cauzei. Se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Uniunea Națională a Notarilor Publici a transmis la dosar note scrise prin care susține respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Uniunii Naționale a Notarilor Publici, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă. Arată în acest sens că, deși formal obiect al acesteia îl reprezintă art. 40 din Legea nr. 36/1995, în realitate critica are în vedere caracterul prescriptibil sau nu al răspunderii

disciplinare, or termenele la care face referire autorul excepției sunt cuprinse în Regulamentul de punere în aplicare a Legii nr. 36/1995, care a fost aprobat prin ordin al ministrului justiției. Acest tip de act nu poate forma însă obiectul controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că textul de lege criticat se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei, iar, în cadrul procedurii referitoare la contestarea sancțiunii, notarul poate beneficia de toate garanțiile specifice procesului echitabil.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.234/46/2009, **Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995**, excepție ridicată de Ana Stan într-o cauză având ca obiect soluționarea excepției de nelegalitate a unui ordin al ministrului justiției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional în măsura în care se interpretează în sensul că acțiunea în răspundere disciplinară a notarilor publici este imprescriptibilă. Precizează că, în opinia sa, din prevederile Codului civil și ale Codului muncii, precum și din cele ale Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, rezultă că exercitarea acțiunii disciplinare este supusă unui termen de prescripție extinctivă, având ca moment al începerii curgerii acestuia data la care organul competent de a angaja răspunderea disciplinară a luat cunoștință de împrejurarea săvârșirii unei fapte întrunind elementele constitutive ale abaterii disciplinare și, în același timp, angajarea răspunderii disciplinare, supusă sancțiunii decăderii, este condiționată de aplicarea sancțiunii în termenul prevăzut de lege, care începe a curge de la data săvârșirii abaterii disciplinare.

Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a constatat întrunirea condițiilor de admisibilitate a cererii de sesizare a Curții Constituționale, fără să își exprime opinia cu privire la constituționalitatea textului de lege ce formează obiectul excepției, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă întrucât motivarea acesteia vizează o lipsă de reglementare în domeniul răspunderii disciplinare a notarilor publici, așadar o lacună legislativă care excedează competenței Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise și susținerile orale ale reprezentantului părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 40 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995*), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 16 mai 1995, care are următorul conținut:

— Art. 40: *„Acțiunea disciplinară se exercită de Colegiul director și se judecă de Consiliul de disciplină.*

Pentru suspendarea din funcție sau excluderea din profesie este obligatorie o cercetare prealabilă, care se efectuează de către Colegiul director.

Audierea celui în cauză este obligatorie, acesta fiind îndreptățit să ia cunoștință de conținutul dosarului și să-și formuleze apărarea.

Consiliul de disciplină citează părțile și pronunță o hotărâre motivată, care se comunică acestora.

Împotriva hotărârii părțile pot face contestație la Consiliul uniunii, în termen de 10 zile de la comunicare.

Hotărârea Consiliului uniunii poate fi atacată la instanța judecătorească competentă, civilă sau de contencios administrativ, după caz.

Hotărârea definitivă se comunică și Ministerului Justiției. Procedura judecării abaterilor disciplinare se stabilește prin regulament.”

Autorul excepției își motivează critica prin raportare la dispozițiile din Constituție cuprinse la art. 11 alin. (1) și (2) referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 alin. (1) privind universalitatea, art. 16 alin. (1) care consacră principiul egalității, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) care instituie dreptul la un proces echitabil și art. 53 care statuează cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Invocă, de asemenea și prevederile art. 6 paragraful 1 care garantează dreptul la un proces echitabil, art. 14 *„Interzicerea discriminării”* și art. 17 *„Interzicerea abuzului de drept”* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 40 din Legea nr. 36/1995 cuprind o serie de reguli procedurale referitoare la exercitarea acțiunii disciplinare împotriva notarilor care au săvârșit abateri disciplinare, fără să conțină vreo reglementare referitoare la prescripția dreptului

*) Ulterior pronunțării prezentei decizii, Legea nr. 36/1995 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 732 din 18 octombrie 2011, conținutul art. 40 fiind preluat în art. 41.

de exercitare a acestei acțiuni de către Colegiul director al Camerei din care notarul în cauză face parte ori la decăderea din dreptul de a angaja răspunderea disciplinară. Critica autorului excepției vizează tocmai faptul că prin legea de organizare a profesiei nu sunt prevăzute termene privitoare la aceste instituții. Or, Curtea nu poate examina constituționalitatea textelor de lege criticate din perspectiva unei omisiuni legislative, întrucât, în conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, excepție ridicată de Ana Stan în Dosarul nr. 1.234/46/2009 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.119

din 8 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, excepție ridicată de Ioana Ecaterina Brădățeanu în Dosarul nr. 4.218/99/2010 al Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ și care face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.296D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 696D/2011, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Laura Alexandra Bertel în Dosarul nr. 7.091/112/2010 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Curtea observă totodată că, potrivit textului de lege criticat, hotărârea Consiliului de disciplină constituit în cadrul uniunii poate fi atacată la instanța de judecată competentă, urmând ca aceasta să aprecieze cu privire la legea aplicabilă speței și să constate, dacă este cazul, intervenirea prescripției sau a decăderii.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzelor și arată că la dosar au fost depuse note scrise, atât de către Ioana Ecaterina Brădățeanu, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, cât și de Agenția Județeană pentru Prestații Sociale Iași, care solicită respingerea acesteia.

Având în vedere obiectul identic al excepției de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor nr. 4.296D/2010 și nr. 696D/2011.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 696D/2011 la Dosarul nr. 4.296D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume Decizia nr. 1.145/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.218/99/2010 și Încheierea din 9 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.091/112/2010, **Tribunalul Iași — Secția comercială și de contencios administrativ și, respectiv, Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de**

contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, excepție ridicată de Ioana Ecaterina Brădățeanu și Laura Alexandra Bertel în cauze civile având ca obiect anularea unui act administrativ, respectiv obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că reglementarea criticată este neconstituțională întrucât instituie discriminări între persoanele aflate în situații identice, respectiv între copiii proveniți dintr-o naștere multiplă, în speță gemeni, și cei rezultați dintr-o naștere simplă, fără a exista o justificare obiectivă și rezonabilă. În acest sens este invocată jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, privind existența unui tratament juridic discriminatoriu, atunci când nu este justificat în mod obiectiv și rezonabil, și anume hotărârile pronunțate în Cauza *Marckx contra Belgiei*, 1979, sau Cauza *Rassmusen contra Danemarcei*, 1984.

Tribunalul Iași — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată deoarece reglementarea criticată contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și art. 49 alin. (1) și (2). În acest sens arată că legiuitorul a urmărit susținerea familiei tocmai pentru a-și putea crește și întreține copiii, astfel că nu există nicio justificare obiectivă și rezonabilă pentru instituirea unei diferențieri între copiii proveniți din nașteri gemelare.

De asemenea, instanța consideră că se creează o situație discriminatorie între „situația copiilor proveniți dintr-o sarcină gemelară și cea a unui copil provenit dintr-o naștere simplă, care ar beneficia de o indemnizație de aceeași valoare, acesta din urmă beneficiind pentru creșterea sa de întregul avantaj pecuniar oferit de stat, pe când suma ce ar reveni creșterii gemenilor ar fi cu mult mai mică pentru fiecare dintre ei, în condițiile în care costurile întreținerii și creșterii lor sunt mult mai mari”. Așa fiind, se arată că acordarea indemnizației lunare de creștere a copiilor trebuie făcută prin raportare la numărul copiilor născuți și nu la numărul nașterilor.

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială consideră că cererea de sesizare a Curții Constituționale este întemeiată și arată că textul de lege criticat a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin Decizia nr. 1.202/2008.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că este neîntemeiată critica de neconstituționalitate a prevederilor legale ce formează obiectul excepției, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 937/2006. Totodată, consideră că, în realitate, prevederile de lege nu sunt criticate pentru conținutul lor normativ, ci pentru lacunele existente, solicitând modificarea și completarea acestora.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului sunt constituționale. În acest sens, arată că textul de lege criticat instituie o indemnizație care reprezintă o formă de susținere a familiei în vederea creșterii copilului și are ca scop compensarea veniturilor persoanei care beneficiază de concediu pentru creșterea copilului, indemnizația fiind aferentă acestui concediu. Astfel, indemnizația pentru creșterea copilului reprezintă un drept al părintelui și nu al copilului, acesta din urmă fiind titularul dreptului la alocația de stat, acordată pentru toți copiii rezultați în urma unei nașteri. În susținerea acestui punct de vedere invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.145/2010.

În final arată că dispozițiile constituționale ale art. 22 alin. (1) referitoare la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică și cele ale art. 34 alin. (1) privind dreptul la ocrotirea sănătății nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.008 din 14 noiembrie 2005, ordonanță aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 7/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 17 ianuarie 2007, și modificată prin Legea nr. 239/2009 pentru modificarea art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 15 iunie 2009.

Textul de lege criticat are următorul cuprins:

„Cuantumul indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) se majorează cu 600 lei pentru fiecare copil născut dintr-o sarcină gemelară, de tripleți sau multipleți, începând cu al doilea copil provenit dintr-o astfel de naștere.”

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 22 alin. (1) referitoare la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 34 alin. (1) privind dreptul la ocrotirea sănătății, art. 49 alin. (1) și (2) privind protecția copiilor și a tinerilor, precum și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că soluția legislativă criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate cu privire la aspecte similare celor invocate în cauza de față.

În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.202 din 11 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 8 decembrie 2008, sau Decizia nr. 1.145 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 5 noiembrie 2010, prin care Curtea a statuat că reglementarea criticată este constituțională.

De asemenea, prin Decizia nr. 937 din 19 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 26 ianuarie 2007, Curtea a statuat că „apare ca firească acordarea unei singure indemnizații lunare, indiferent de numărul de copii rezultați în urma unei nașteri, întrucât aceasta este aferentă concediului pentru creșterea copilului, de care persoana îndreptățită beneficiază în condițiile prezentei ordonanțe de urgență”. Prin aceeași decizie, Curtea a constatat că, „potrivit Legii nr. 61/1993, copiii beneficiază, fără discriminare, de o alocație lunară, ca formă de ocrotire din partea statului”.

Așa fiind, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 instituie o formă de protecție socială destinată familiilor cu copii în vârstă de până la 2 ani, respectiv 3 ani în cazul copiilor cu handicap, prin susținerea acesteia în

vederea creșterii copiilor, în scopul stimulării creșterii natalității și diminuării fenomenului de abandon al acestora.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

De altfel, Curtea consideră că, în principiu, aspectele criticate nu privesc o problemă de control al constituționalității legii, ci de

politică legislativă. Organul legislativ poate hotărî, în limitele prevăzute în Constituție, asupra conținutului reglementărilor legale și oportunității adoptării acestora.

Parlamentul, în temeiul art. 61 alin. (1) din Constituție, ținând seama de realitățile social-economice și demografice ale țării, este singurul îndreptățit să stabilească acordarea unui alt quantum reprezentând indemnizația lunară.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, excepție ridicată de Ioana Ecaterina Brădățeanu în Dosarul nr. 4.218/99/2010 al Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ și de către Laura Alexandra Bertel în Dosarul nr. 7.091/112/2010 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.148

din 13 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în privința sintagmei „în vigoare”, și ale art. II din Legea nr. 48/2004 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, raportate la prevederile art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și ale art. II din Legea nr. 48/2004 privind aprobarea Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, raportate la prevederile art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002, excepție ridicată de Emil Simon, Edita Maria Simon și Anna Maria Budai în Dosarul nr. 422/117/2010 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.594D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 4.595D/2010, care are obiect identic cu excepția ridicată de Jenó Istvan Kovacs, Jolan Kovacs, Crăciun Ivan, Elisabeta Ivan, Zoltan Gyongyosi, Annamaria Gyongyosi, Denes Kiss și Elena Claudia Kiss în Dosarul nr. 1.448/33/2010 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate în cele două dosare, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea dispune, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, conexarea Dosarului nr. 4.595D/2010 la Dosarul nr. 4.594D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 22 septembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 422/117/2010 și nr. 1.448/33/2010, **Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și ale art. II din Legea nr. 48/2004 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, raportate la prevederile art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002.**

Excepția a fost ridicată de Emil Simon, Edita Maria Simon și Anna Maria Budai, Jenó Istvan Kovacs, Jolan Kovacs, Crăciun Ivan, Elisabeta Ivan, Zoltan Gyongyosi, Annamaria Gyongyosi, Denes Kiss și Elena Claudia Kiss în cauze civile având ca obiect acțiuni în constatarea nulității.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 contravine principiului constituțional al liberului acces la justiție, deoarece exclude de la jurisdicția constituțională actele care nu mai sunt în vigoare la momentul formulării excepției de neconstituționalitate, dar a căror neconstituționalitate se impune a fi constatată pentru a fi posibilă înlăturarea aspectelor lor prejudiciabile. Totodată, susțin că acest text de lege adaugă la art. 146 lit. d) din Constituție, restrângând competența Curții Constituționale stabilită de Legea fundamentală. În continuare arată că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, a statuat „în sensul includerii în sfera de aplicabilitate a art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale a litigiilor în fața Curții Constituționale” (Hotărârea din 25 februarie 2000, pronunțată în Cauza *Gast și Popp contra Germaniei*).

În ce privește prevederile art. II din Legea nr. 48/2004, autorii excepției susțin că acestea contravin principiului securității juridice, principiu ce reprezintă o componentă a dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, arată că, deși nu este prevăzut expres în legislația românească, acest principiu este recunoscut de

instanțele europene și cele naționale, fiind amintit în mai multe hotărâri pronunțate împotriva României de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului și regăsindu-se și în hotărârile pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

Curtea de Apel Cluj — Secția civilă de muncă și asigurări sociale pentru minori și familie, exprimându-și opinia, consideră că prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, prin sintagma „*in vigoare*”, contravin dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, întrucât adaugă la acest text din Legea fundamentală. Totodată, prin limitarea accesului la controlul constituționalității legilor sau ordonanțelor în vigoare la momentul sesizării Curții Constituționale, se încalcă accesul liber la justiție în sens larg, astfel cum este reglementat de art. 21 din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În ce privește celelalte prevederi de lege criticate, arată că în cazul acestora situația este similară cu cea reținută de Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.352/2008, prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din titlul II al Legii nr. 247/2005.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 48/2004 este inadmisibilă, întrucât art. VI alin. (4) din titlul II al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 184/2008 a fost abrogat prin art. VI din titlul II al Legii nr. 247/2005 și ca atare acest text de lege a rămas fără obiect.

În ceea ce privește art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, arată că acest text de lege este constituțional. Astfel, Curtea nu se poate referi la dispoziții legale abrogate sau în forma anterioară unei modificări, deoarece decizia ei ar avea efecte retroactive, încalcând dispozițiile art. 147 alin. (4) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției, așa cum rezultă din încheierile de sesizare, îl constituie prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, și prevederile art. II din Legea nr. 48/2004 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 25 martie 2004, raportate la prevederile art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002.

În realitate, în privința art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este criticată numai sintagma „*in vigoare*”, astfel încât obiect al excepției îl constituie prevederile art. 29 alin. (1) din Legea

nr. 47/1992, în privința sintagmei „*in vigoare*”, precum și prevederile art. II din Legea nr. 48/2004, raportate la prevederile art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002.

Textele criticate au următoarea redactare:

— Art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în privința sintagmei „*in vigoare*”: „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.*”;

— Art. II din Legea nr. 48/2004: „*Dreptul la acțiune prevăzut la titlul II art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 se poate exercita și în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 11 privind dreptul intern, art. 20 alin. (2) — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 146 lit. d) privind atribuțiile Curții Constituționale și ale art. 148 alin. (2) — *Integrarea în Uniunea Europeană*. Este invocată și încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, în privința sintagmei „*in vigoare*”, au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a constatat că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

Având în vedere că atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor Curții Constituționale sunt general obligatorii pentru toate subiectele de drept, devin incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căroră „*Nu*

pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”, coroborate cu prevederile alin. (5) teza întâi a aceluiași articol, potrivit căroră „*Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale [...]*”.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după momentul sesizării Curții Constituționale de către instanța judecătorească, aceasta urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

II. În ce privește prevederile art. II din Legea nr. 48/2004, Curtea observă că art. VI alin. (4) din titlul II al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 184/2002, la care face trimitere textul de lege criticat, a fost abrogat prin art. VI din titlul II al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005.

În aceste condiții, se va proceda conform Deciziei Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 3 august 2011, prin care s-a statuat că, în condițiile în care norma legală, deși abrogată, a servit ca temelie legală pentru o acțiune în justiție, conformitatea acesteia cu prevederile constituționale va putea fi verificată de Curtea Constituțională fără a afecta sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

În speță, termenul de 6 luni prevăzut de textul de lege criticat a fost instituit ca măsură reparatorie pentru cei care nu au introdus acțiuni în restituirea imobilelor în decursul termenului de 6 luni prevăzut inițial de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002, astfel că susținerea autorilor excepției de neconstituționalitate, potrivit căreia prevederile art. II din Legea nr. 48/2004 contravin principiului securității raporturilor juridice, nu poate fi primită.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în privința sintagmei „*in vigoare*”, excepție ridicată de Emil Simon, Edita Maria Simon și Anna Maria Budai în Dosarul nr. 422/117/2010 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie și de Jenő István Kovács, Jolán Kovács, Crăciun Ivan, Elisabeta Ivan, Zoltan Gyöngyösi, Annamaria Gyöngyösi, Denes Kiss și Elena Claudia Kiss în Dosarul nr. 1.448/33/2010 al aceiași instanțe.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 48/2004 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, raportate la prevederile art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002, excepție ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.153

din 13 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—4 din Legea nr. 374/2006 privind suspendarea serviciului public cu specific silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost emise documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—4 din Legea nr. 374/2006 privind suspendarea serviciului public cu specific silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost emise documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Obștea Moșnenilor Voineșari din comuna Voineasa, județul Vâlcea, în Dosarul nr. 1.085/198/2010 al Judecătoriei Brezoi și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.798D/2010.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, avocatul Mihaela Zgripcea, care depune la dosar delegația de substituție. Lipsește partea Comisia județeană Vâlcea pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea criticii de neconstituționalitate, pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, arătând că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, întrucât acestea vizează clarificarea situației juridice a terenurilor forestiere în scopul protejării proprietăților care au primit terenuri pe alte amplasamente.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.085/198/2010, **Judecătoria Brezoi a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—4 din Legea nr. 374/2006 privind suspendarea serviciului public cu specific silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost emise**

documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Obștea Moșnenilor Voineșari din comuna Voineasa, județul Vâlcea, într-un litigiu de fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale deoarece reglementează suspendarea prerogativelor dreptului de proprietate privată printr-o procedură administrativă, ceea ce echivalează cu o privare de proprietate, în lipsa unei cauze de utilitate publică și fără acordarea de despăgubiri.

Judecătoria Brezoi apreciază excepția ca neîntemeiată, sens în care arată că limitările aduse exercițiului dreptului de proprietate sunt în acord cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza finală din Constituție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale și că nu contravin dispozițiilor art. 44 alin. (1)—(4) și art. 136 alin. (5) din Constituție, întrucât legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime, instituind astfel limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă art. 1—4 din Legea nr. 374/2006 privind suspendarea serviciului public cu specific silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost emise documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și

completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 846 din 13 octombrie 2006.

Aceste texte de lege au următoarea redactare:

— Art. 1: „*Serviciul public cu specific silvic la nivel național pentru proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost emise documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, se suspendă în condițiile prezentei legi.*”;

— Art. 2: „*Comisiile județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor identifică proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost emise documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, și introduc la instanțele judecătorești competente acțiuni în constatarea nulității documentelor respective, dacă acestea nu au fost introduse de persoanele prevăzute la art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, care au obligația de a face cunoscut comisiilor introducerea acțiunii în constatarea nulității.*”;

— Art. 3: „(1) *Comisiile județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor comunică inspectoratelor teritoriale de regim silvic și de vânătoare care sunt proprietarii terenurilor forestiere situate pe raza unității administrativ-teritoriale pentru care s-a invocat nulitatea titlurilor de proprietate la instanțele judecătorești.*

(2) *Comunicarea prevăzută la alin. (1) se face cu precizarea clară a datelor de identificare a terenurilor forestiere, în conformitate cu amenajamentul silvic.*

(3) *Inspectoratele teritoriale de regim silvic și de vânătoare suspendă serviciul public silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere pe baza comunicării prevăzute la alin. (1).*”;

— Art. 4: „(1) *Suspendarea prevăzută la art. 3 alin. (3) încetează la data comunicării de către comisiile județene pentru stabilirea drepturilor de proprietate privată asupra terenurilor a hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile, favorabile proprietarilor, care clarifică situația juridică a terenurilor forestiere, către inspectoratele teritoriale de regim silvic și de vânătoare.*

(2) *Hotărârile judecătorești prevăzute la alin. (1) se aduc la cunoștință comisiilor județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor de către proprietari și de către autoritățile parte în procese.*

(3) *Pe perioada suspendării serviciului silvic prevăzut la art. 3 alin. (3) paza terenurilor forestiere se asigură de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva.*

(4) *Cheltuielile determinate de asigurarea pazei prevăzute la alin. (3) se suportă de la bugetul de stat și se decontează în condițiile art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 139/2005 privind administrarea pădurilor din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 38/2006, și ale art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 483/2006 pentru aprobarea atribuțiilor ocoalelor silvice de stat și ale celor constituite ca structuri proprii, a obligațiilor ce revin deținătorilor de păduri, în vederea respectării regimului silvic, precum și a Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 139/2005 privind administrarea pădurilor din România.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1)—(4) privind proprietatea privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 135 — *Economia* și ale art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private în condițiile legii organice. Este invocată și încălcarea art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile de lege criticate reglementează procedura suspendării serviciului public cu specific silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere restituite în favoarea persoanelor care nu aveau acest drept. Această măsură este valabilă și pentru persoanele care au primit proprietăți pe alt amplasament decât pe cel deținut în proprietate, precum și pentru alte situații menționate de Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991. Suspendarea serviciului public cu specific silvic încetează la momentul clarificării situației juridice a terenurilor forestiere, iar pe perioada suspendării paza acestor terenuri se asigură de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, cheltuielile fiind asigurate de la bugetul de stat și decontate de către proprietarii stabiliți prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.

Potrivit textelor de lege criticate, comisiile județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor identifică proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost emise documentele prevăzute la art. III din Legea nr. 169/1997 și invocă în fața instanțelor judecătorești nulitatea acestor acte, în situația în care nu au invocat-o proprietarii în cauză. Proprietarii au obligația de a anunța comisiile despre invocarea nulității. Comisiile județene comunică inspectoratelor teritoriale de regim silvic și de vânătoare care sunt proprietarii pădurilor situate pe raza unității administrativ-teritoriale pentru care s-a invocat nulitatea titlurilor de proprietate. Comunicarea trebuie să cuprindă precizarea clară a datelor de identificare a terenurilor forestiere, conform amenajamentului silvic.

Așa fiind, legiuitorul a prevăzut, pentru anumite situații speciale, cum este cea din actul normativ criticat, posibilitatea suspendării serviciului public cu specific silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost emise documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997, dispoziții legale ce precizează o dată în plus sancțiunea nulității actelor translativ de proprietate încheiate cu încălcarea normelor legale imperative. Or, cum un act nul nu poate produce efecte, fiind desființat de la data încheierii lui, un asemenea act nu poate să constituie temeiul dobândirii valabile a dreptului de proprietate și, ca atare, nu poate fi reținută critica privind încălcarea dispozițiilor art. 44 și art. 136 alin. (5) din Constituție.

De altfel, în sensul celor arătate mai sus s-a pronunțat Curtea prin Decizia nr. 451 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 17 iunie 2011, referitoare la soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 374/2004 în integralitatea ei, ale cărei considerente și soluție sunt valabile și în cauza de față.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—4 din Legea nr. 374/2006 privind suspendarea serviciului public cu specific silvic pentru proprietarii terenurilor forestiere pentru care au fost emise documentele prevăzute la art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Obștea Moșnenilor Voineșari din comuna Voineasa, județul Vâlcea, în Dosarul nr. 1.085/198/2010 al Judecătorei Brezoi.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2011 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	245	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	370	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.270	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	300	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	35	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2011 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic PDF, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

